

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING
FÖR SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS YTTRE MISSION

UTKOMMER DEN 1 OCH 15 I VARJE MÅNAD

1 nov. 1916.

REDAKTÖR: J. E. LUNDAHL

N:r 21. Årg. 34.

Våra budbärare och deras budskap.*

*»Huru ljuvliga äro icke glädje-
budbärarens fötter, när han kom-
mer över bergen för att förkunna
frid och frambära gott budskap
och förkunna frälsning.»*

De upplästa orden ur Jesajas 52:a kapitel leda våra tankar till fridsbudbärarne och det budskap, som de ha att bära fram. Och då vi nu börja Missionsförbundets sedvanliga tacksägelse-, böne- och offerveckan, är det ju ej förmätet, att vi låta våra tankar gå till våra egna fridsbudbärare. Vi träffa på dem i vårt eget kära fosterland, bland Lapplands fjäll och sjöar, på Skånes slätter, i öster och väster. I trohet och nit arbeta de med att frambära budskapet om frid och frälsning, och vi veta, att deras arbete burit och bär rika frukter. Om man på en enda plats skulle kunna sammanföra alla dem, som under de senaste fem åren fått frid med Gud genom dessa budbärarens predikan och vittnesbörd, så

skulle vi få se en väldig skara, och vi skulle få höra ett tusenstämmigt lov upphöjas till Gud för det goda budskapet om frälsning genom Jesus Kristus. Jag läste för några dagar sedan ett brev från en av dessa budbärare. Han berättar, att många blivit omvända till levande Gud på den plats, där han sist varit. Kortspel ha kastats på elden, dragspel, som använts vid dans- och supgillen, ha sönderlitits, och de, som använt dem, ha börjat ett nytt liv.

Vi glädjas med rätta över, att vårt land fått njuta fred i över hundra år. Och vi äro glada och tacksamma, att vi ännu icke i likhet med så många andra länder i Europa blivit utsträckta på krigets lidandeskors. Men en sak ha vi ännu större orsak att glädjas över, och det är, att fridens evangelium får predikas i vårt land.

Om en dag öfver Sveriges land det budskapet skulle utgå, att alla tvistigheter och svårigheter, som vi på grund av kriget fått lida av, nu vore lösta

* Anteckningar ur ett föredrag av missionär Martin Westling i Immanuelskyrkan, Stockholm, söndagen den 22 oktober 1916.

och ordnade, så skulle vi glädjas däråt såsom åt ett gott budskap. Men intet budskap är bättre för vårt folk än budskapet från vår Gud om syndens förskräcklighet och nådens fullhet, och åt intet budskap ha vi så stor orsak att glädjas som åt detta.

Vi träffa på våra glädjebudbärare även utom vårt lands gränser. Bland sjömän i England arbeta de och i det stora grannriket i öster söka de ock för fridlösa själar förkunna frid. Vi veta, att de göra det under svåra förhållanden och särskilt svåra nu. Må vi därför komma ihåg dem inför nådatronen, icke bara under denna bönevecka i våra kyrkor utan även i våra hem och var och en, när vi bedja.

Gå vi längre österut, träffa vi på en liten modig skara bland Central-Asiens berg och floder. Där är striden hård, och aldrig har därifrån kommit budskap om några större segrar. Men striden är ej slut, verket är ej fullbordat. I tålmod och kärlek arbeta våra budbärare därborta, och vi måste skänka dem vår beundran och aktning. Aldrig skola vi därutifrån få höra, att de förlorat hoppet, eller att de tröttnat att frambära det goda budskapet. Med tårar få de visserligen så, men med glädje skola också de få skörda, ty även muhammedanens hjärta kan Gud omvända. Låt oss hjälpa dem i arbetet för muhammedanernas omvändelse. Låt oss bedja för dem utan återvändo. Det är bästa hjälpen.

I Mittens rike träffa vi återigen våra egna budbärare. Mången fridlös kines har genom deras predikan fått den frid, som övergår allt förstånd, den frid, som endast Kristus kan giva. I Kina är det ofta oroligt, och ofta oroas

vi här hemma för våra missionärers liv. Men de äro i Guds hand, och med vår oro få vi gå till honom och säga: Herre, ditt är verket, du har kallat dem, beskydda dem du och låt dem för allt större och större skaror få förkunna det goda budskapet, som är Kinas räddning.

Vända vi nu till sist våra blickar mot söder till det väldiga Afrika, till »blodets och tårarnas land», så finna vi också där våra glädjebudbärare.

På den tiden, då slavhandeln pågick som värst, brukade infödingarna vid kusten, då de sågo ett slavskepp närma sig, ropa »selo», d. ä. segel, fartyg, och det ropet upprepades från by till by, från kulle till kulle. Det betydde strid, blodsutgjutelse, förödelse, brända byar, skingrade familjer, fångenskap och död. Ännu i dag ropas »selo», när ett fartyg kommer, men nu är det ofta ett budskap om, att glädjens budbärare komma till sorgens och ofridens boningar. Många gånger har jag fått vara med om att hälsa dessa budbärare välkomna till Kongos jord. Och då har jag alltid i deras ögon sett och av deras mun hört om den glädje, som fyller deras hjärtan, därför att de fått komma med det goda budskapet om frid och frälsning till ett armt och olyckligt folk. Vetskapen om att sjukdom och svårigheter av mångahanda slag komma att möta dem har icke kunnat förkväva glädjen i deras hjärtan. Vid sådana tillfällen får man ock bevittna infödingarnas glädje över glädjebudbärarnas ankomst.

Men, kanske någon frågar, känna hedningarna något behov av och någon längtan efter frid? Jag vill härpå svara med afrikamissionären d:r Krapfs ord:

»Det finnes mera behov hos dessa hedningar, än vi veta och tro, ty de märka, att det icke är rätt med dem, att ett nytt måste komma utan att dock veta, varuti det nya består». Och ett annat bevis på att även dessa hedningar kunna längta efter något annat, något bättre, än det som de leva i, är det budskap, som en missionär en gång fick från en hednisk by: »I ären Guds barn och veten Guds vägar. Vi söka Gud men hitta icke vägen utan gå krokvägar. Kommen och visen oss vägen.» Är icke detta ett vittnesbörd om, att även hedningen längtar efter frid med Gud? Jo, i sanning!

Det är ock underbart att se verkningarna av det goda budskapets förkunnande bland hedningarna. I Kongo, där budskapet dock ej så länge förkunnats, kan man nu i vissa trakter få gå från by till by utan att träffa på den gamla hedendomen och dess styggelser. En av våra kvinnliga missionärer i Kongo skrev nyligen, att hon, en ensam kvinna, varit ute på vandring i ett distrikt, där ett par av våra missionärer för tio år sedan höllo på att bliva dödade av de rasande hedningarna. Ja, så kunna förhållandena ändras.

Och nu hava vi av Gud fått den nåden och det arbetet oss anförtrott att sända ut glädjebudbärare till att visa hedningarna den rätta vägen till Gud. Må vi då också använda det myckna goda, som Gud har givit oss, till att vara våra budbärare till hjälp i deras arbete.

Från Kina ropa de till oss om hjälp att få upptaga missionsverksamhet i nya byar, där ännu icke evangeli för-

kunnare finnas. De ropa efter flera arbetare, efter mera penningar, om ännu varmare förböner. Och samma rop når oss från andra håll, där vi ha våra budbärare. Vilket skall nu vårt svar bliva på dessa rop? Låtom oss, då vi skola svara på dessa rop, ställa oss inför Jesus Kristus, som led och dog för oss, som offrade himmelns härlighet för oss, som blev fattig, för att vi skulle bliva rika. Låtom oss ställa oss inför hans genomstungna sida, inför hans genomborrade händer och fötter, och låtom oss komma ihåg, att då vi svara på ropen, så hör han oss. Borde då icke vårt svar bliva detta: »Vad på oss ankommer, vad på mig ankommer, så skall intet fattas Eder, som stån därute i striden.» Vill du giva ett sådant svar på ropen? Visserligen väntar Gud, att vi skola giva det svaret; visserligen vänta ock våra budbärare detta svar på deras bönerop om hjälp. Och när vi givit det svaret, så må vi också böja våra hjärtan inför Gud och bedja:

Fader, förbarma dig!
Hedningars skaror i mörkret än famla.
Uppsök de vilsna,
dem kalla och samla!
Led dem, o Herre, den rätta stig!
Fader, vi bedja dig!

Fader, förbarma dig!
Israel irrar i främmande landen
Långt från sin herde.
O, tag dem vid handen,
Tänk på förbundet evinnerlig!
Fader, vi bedja dig!

Fader, förbarma dig!
Värdes de dina, o Herre, förena
Att de i sanning och fruktan dig tjäna.
Helga och rena ditt folk i dig!
Fader, vi bedja dig!

Amen.

Offerdagens resultat. | Insamlingen på offerdagen den 9 juli har i år inbringat *kr. 34,240:37*, vilket är *kr. 1,871:56* mera än förra året.

* * *

Missionärs- invigning. | Söndagen den 29 oktober invigdes i Immanuelskyrkan, Stockholm, fröken *Edit Fors* för missionen i Kina.

* * *

Utresande missionärer. | Med ångaren »Stockholm», som beräknas lämna Göteborg den 8 nov., komma missionär och fru *Wennborg* samt fröken *Fors* att över Amerika resa till missionsfältet i Kina. Med samma båt resa också missionärerna *Sjöåker* och *Aspenlind* till Amerika, där de skola vistas någon tid. Herren bevare dem alla på färden!

* * *

Hemkomna missionärer. | Vi meddelade i förra numret, att vi väntade missionär och fru *Högberg* hem. De kommo också till Stockholm den 21 oktober efter en lycklig resa på 25 dygn. De medförde hälsningar från Turkestan, att allt stod väl till med våra missionärer.

* * *

Missionär Nyström sjuk. | Missionär *Richard Nyström*, som nyligen hemkom från Ost-Turkestan ligger f. n. på Sabbatsbergs sjukhus, där han opererats för varbildning i huvudet.

Hans tillstånd är gott, och vi hoppas, att Herren skall skänka honom god hälsa åter.

* * *

Begäran om predikohjälp. | Nästan dagligen kommer till Expeditionen från församlingar i landet begäran om predikohjälp av de missionärer, som på grund av förhållandena icke kunna resa ut. Då de ej äro många, kunna de ej räcka till på så många platser, varför vi måst svara nej på mångas begäran. Vi beklaga detta men kunna intet göra däråt.

* * *

Efterföljansvärt. | För någon tid sedan fingo vi från några missionsvänner i Västerås emottaga 160 kronor för missionen. Denna summa har insamlats på så sätt, att man på namns- och födelsedagar givit pengar till missionen i stället för att giva varandra blommor. Där den rätta kärleken till missionen finnes, där finnes det alltid tillfällen att offra och tjäna med gåvorna.

En gammal 82-årig broder i Hälsingland har sänt oss 300 kronor till missionen i Kina. Han berättar, att han föddes av fattiga föräldrar, och att det i hans barndom var mycket vanligt, att man fick baka bröd av fruset kornmjöl, blandat med bark. I tacksamhet till Gud för hans nåd och godhet har nu den gamle mannen sänt de 300 kronorna till missionen.

* * *

Missionsaftnar. | Vi ämna även i år anordna s. k. missionsaftnar, då ett par missionärer från samma missionsfält hålla föredrag två eller tre kvällar på samma plats. Vi uppmana därför de församlingar, som önska dylika missionsaftnar, att meddela Expeditionen därom snarast möjligt.

Intryck och lärdomar från Missionsledaremötet.

Av J. E. Lundahl.

Till det referat, vi lämnat över Missionsledaremötet, vilja vi nu foga några rent personliga intryck och reflexioner. Mötet var, såsom ock frambölls i referatet, synnerligen givande och rikt på lärdomar. Det skulle glädja oss, om det vi nu tänka skriva, bleve till någon nytta för arbetet.

Såväl i programmet för mötet som i föredrag och förhandlingar gjorde sig en sak särskilt gällande, och det var den planmässighet, varmed allt gick av stapeln. Man märkte tydligt, att missionsproblemet kommit oss närmare. Det låg icke längre i fjärran hos missionärerna. Det låg lika mycket hos hemlandsledarna. Hela mötet kände sig stå mitt uppe i missionens, i världsmissionens verklighet på ett helt annat sätt än man någonsin förr gjort. Ansvaret, som härmed följde, låg ock tungt på allas hjärtan.

Enhetskänslan och behovet av samarbete hade — det märktes tydligt — vuxit sig starkare sedan missionskonferensen 1912. Känslan av beroende av Gud, missionens Herre, var ock kraftigt förnimbar och gav sig uttryck i de böner, som rikligt och varmt uppsändes. Vikten av församlingens förböner för missionärerna och för hela arbetet frambölls med synnerlig skärpa. Om missionsledaremötet icke medför någon annan vinst än den, att missionsvännernas böner för arbetet bliva varmare och mera direkta, har det icke varit fåfängt samlat.

Den fråga, som med hänsyn till verksamheten på missionsfälten upptog det största intresset, var de infödda församlingarnas fostran till självunderhåll, självstyrelse och självutbredning. Många tänkvärda saker framhöllos. Man märkte, hur det gamla här bröt sig mot det nya, men ock huru ansträngningar å ömse håll gjordes för att förstå varandra och komma till enhet och gemensam plan. Det bleve för vidlyftigt att redogöra för

de olika uppfattningarna och är icke heller nödvändigt, men såsom en lärdom eller ett resultat av diskussionen önska vi framhålla några synpunkter.

1. På samma gång som missionen icke bör införa europeiska förhållanden på missionsfältet längre än absolut är nödvändigt, utan tvärtom bör låta sitt arbete gå ut på att med evangelium genomsyra de nationella förhållandena, så långt dessa låta sig därav genomsyas, så varken bör eller kan den å andra sidan stå hindrande i vägen för den västerländska kulturens och de västerländska förhållandenas framträngande. Missionären bör alltså arbeta för att t. ex. de infödda i Kongo använda sådana hus, kläder, husgeråd m. m., m. m., som ha sin rot i det nationella livets utveckling och som passa för de klimatiska förhållandena. Men han kan å andra sidan icke hindra, att t. ex. infödingar, som länge vistats i kuststäderna och där förtjänat penningar samt fått en viss yttre fostran, bygga sina hus i mera europeisk stil än folket i allmänhet och kläda sig på europeiskt vis och att andra infödingar följa deras exempel. Den västerländska kulturen går oemotståndligt framåt och slår ner det ena hindret efter det andra, antingen man vill det eller icke. Detta visar sig överallt och är en naturlig följd av den västerländska kulturens överlägsenhet över varje annan kultur. Men, vi upprepa det, missionären bör icke uppmuntra eller åtminstone icke driva fram detsamma. Vid byggandet av kyrkor och skolhus bör han icke sträva efter europeiska stilar och byggnadssätt utan rätta sig efter, vad som för folket enligt deras nationella vanor och bruk är mest praktiskt och även medför den minsta utgiften. På den vägen fostras de kristna till självunderhåll i sin verksamhet, då man däremot genom att t. ex. bygga moderna kyrkor i europeisk stil m. m. i den vägen gör det rent av omöjligt

för dem att på långa tider framåt tänka på att själva underhålla sin verksamhet.

2. Det fordras tålmod vid fostran av en infödd församling till självunderhåll. På konferensen talades både för och emot det s. k. »gratis systemet», d. v. s. att man skänkt de infödda så gott som allting i verksamheten utan ersättning, och starka röster höjdes för att man borde låta församlingsmedlemmarna erlægga bestämda församlingsavgifter. Vad »gratis systemet» beträffar, så kanske det, som missionär C. N. Börrisson framhöll, varit nödvändigt den första tiden, åtminstone på vissa missionsfält. Men säkert är, att man i längden mera skadar än gagnar de folk, bland vilka man arbetar, genom att i alltför hög grad tillämpa detsamma. De infödda måste genom själva evangelium erhålla krafter till självhjälp, men under det att dessa krafter växa fram, måste man i vissa fall ha tålmod nog att låta det yttre eländet delvis fortvara och i stället angripa de inre orsakerna därtill, slöhet, lättja, själviskhet och andra fel för att få in nya föreställningar om plikt och ansvar samt väcka den egna ambitionen. Men sådant tager tid. Man får i detta fall icke heller vara så rädd för de tillfälliga risker, man utsätter sig för vid införandet av ett nytt system, där »gratis systemet» under lång tid förut tillämpats, ty klart är, att i sådana fall inträder alltid en viss tillfällig reaktion. Missionärerna, som förut voro ansedda såsom folkets välgörare, framstå som stränga tuktomästare. Flera exempel framfördes under mötet på, huru de infödda t. ex. ha rätt god råd att betala den medicinska hjälp, som de erhålla av missionen, men huru de i det längsta under föregivande av den yttersta fattigdom vilja prätta till sig denna hjälp gratis. Här måste, som sagt, missionären vara hårdhärtad nog att till folkets eget bästa med, såsom

professor Kolmodin uttryckte sig, järnhård konsekvens fullfölja de idéer, som äro nödändiga för att ge svaga individer ryggrad nog att höja sig till civiliserade samhälls- och församlingsmedlemmar. Denna hårdhet i yttre avseende är dock den största barmhärtighet, missionen kan giva ett sjunket släkte. Lättja, själviskhet, ansvarslöshet och dylika karaktärsfel botas icke genom klemighet och efterlåtenhet. De infödda förmå, sade en av talarne, i allmänhet mycket mer, än missionären tror. Han blir ofta förvånad över, vad de kunna åstadkomma, när de verkligen vilja en sak. Om man t. ex. ser på, vad de infödda även i länder, som äro ansedda för att vara fattiga, kunna giva åt fetischmän och avgudapräster, när det gäller att anlita deras hjälp, så häpnar man. Skulle icke då kristendomen, vilken såsom ingen annan religion kan få fram de bästa sidorna i den mänskliga karaktären, förmå att hos dessa folk frambringa ännu större offer än de hedniska religionerna?

Ifråga om bestämda församlingsavgifter framhöll en talare, att fastsläandet av sådana vore att avvika från frivillighetens väg, och att den faran låge nära till hands, att man genom stipulerande av dylika avgifter gäve folket den föreställningen, att dessa avgifter vore betalning för syndernas förlåtelse och medlemskap i församlingen. Vi tro icke, att denna fara är så stor, blott man later församlingen själv bestämma saken. Då blir den frivillig, men den blir det på ett sätt, som gör den enskilde individen med församlingen ansvarig för det helas utveckling och framgång. Det vore utan tvivel till stor nytta för Svenska Missionsförbundets församlingar på de olika fälten, om dessa kunde förmås att bestämma sig för vissa årliga medlemsavgifter. Ansvarskänslan skulle icke förlora därpå. (Forts.)

Från vår yttre mission.

MISSIONEN I KONGO

Ett missionsmöte i Kongo.

I dessa dagar läsa vi här i Kongo mycket om sommarens missionsmöten hemma och om den välsignelse och

kommo för att börja mission i dessa trakter. Därifrån fingo de sina första arbetare, sina första skolgossar och sina första församlingsmedlemmar. Där byggdes den första byskolan, och därifrån var den förste läraren. Nu finns där många församlingsmedlemmar. Katolikerna ha sin station blott en timmes väg därifrån, och de ha gjort stora ansträngningar för att få fast fot i byn. Den är säte för distriktshövdingen, en man med en länsmans och en domares åligganden. Han är i all-

Grupp av deltagare i ett missionsmöte i Kongo.

uppmuntran, man där undfår. Detta har ingivit mig tanken att berätta litet från ett dylikt möte härute i Kongo.

Ett missionsmöte är numera ej något främmande begrepp här. Rätt ofta — särskilt under lärarnas frimånader — höra vi omtalas, huru flera lärare kallats till en plats och att man där haft ett större möte till ömsesidig uppbyggelse. Därvid plägar ej ens den sedvanliga gemensamma middag saknas.

Ungefär två timmars väg härifrån ligger en av våra större byar Yala Moko. Detta var den första by, som ställde sig vänlig mot de vita, då de

mänhet om ej aktad så fruktad av folket. Denne hade katolikerna givit stora gåvor för att få börja skola. De fingo tillåtelse och undervisade där en tid, men våra vänner segrade till slut och röstade bort den katolska skolan.

I denna by hade broder Ekstam tänkt göra ett besök, och han frågade mig, om jag ville göra honom sällskap. Då saken kom på tal, ville flera följa med, syskonen Jacobssons från Kinkenge, som voro här för att vila, broder Karlman från Seminariet samt de andra syskonen här på Kingoyi, även lilla Margit Ekstam, en tös på två år, som ej gladdes minst åt färden.

Vi blevo ej mindre än åtta vita i sällskapet.

Tidigt på söndagsmorgonen gåvo vi oss av, damerna i härmatta, vi till fots. Som en del bärare voro från Kinkenge och andra från Kingoyi blev det tävlan mellan dem, om vilka som skulle komma först fram. De sistnämnda äro ej litet stolta över att ha namn om sig att vara goda bärare. Fart blev det också från början.

Det är ej lätt att beskriva en färd i Kongo. För oss blir en sådan så alldaglig, att vi säkert gå förbi mångt och mycket, som skulle intressera Eder att höra. I varje fall: enformig och tråkig blir den aldrig men väl ansträngande ibland. Det bär backe upp och backe ned. Ibland är man nere i djupa raviner, där man ej ser någon öppning annat än uppåt, ibland uppe på höga kullar med hänförande, milsvid utsikt. Ute på vägen i ensamheten vid anblicken av dessa väldiga konturer blir man själv så liten — men Gud så stor.

Överallt där ett vatten går fram, har det sopat med sig jorden och bildat en dal eller rättare avgrund. Ej sällan kan denna vara blott hundra meter bred men minst lika djup. Lagg därtill, att det ofta ej är mer än tio minuters väg mellan varje, och du skall förstå, att man känner sig trött efter en dagmarsch. Du skall också förstå, varför Kongos utveckling ifråga om jordbruk och kommunikationer går så sakta framåt.

Vi gingo genom flera byar. Från dessa och från kringliggande byar slöto sig många till vårt tåg. Vår skara växte och växte. Slutligen bildade den en lång, sammanhängande kedja — de svarta gå nämligen aldrig i bredd utan i rad — som slingrade sig efter vägens krökar över höjd och dal fram mot målet. Ekstam, som är gammal kingoyibo anmärkte: Vilken stor skillnad är det ej i dessa trakter nu mot förr! Förr i tiden mötte infödingarna missionären med skarp-laddade gevär vid avtagsvägarna till

deras byar. Förbi fick han gå, men in i deras byar skulle han ej komma med livet. Sådant hände för ej mer än tio år sedan. Gud är mäktig att allt förvandla.

I byn hade man sopat och gjort snyggt, tills vi skulle komma. Skolbarnen stodo uppställda i en lång rad och hälsade oss med ett ljudligt »ma-lembe» = frid. De äro ej färre än än ett hundratal. En stund efter vår ankomst »ringdes samman» medels hornstötter. Vi fingo alla stolar, som funnos i byn, men det räckte ej, utan några av oss fingo sitta på träkubbar. De svarta sitta på marken, några — de mest ordningsamma — hade mattor med sig, som de bredde ut på marken att sitta på.

De hemmavarande gingo »man ur huse», och antalet församlade steg till mellan tre à fyra hundra. En stor del utgjordes av barn. Man kan ej annat än beundra dessa småtingar, som kunna hålla ut i timtal med att lyssna till en predikan, som de ofta ej kunna fatta. Någon sökte nog luta sig litet mot kamratens axel, men vilan blev ej lång, ty den stördes snart av en ganska omild knuff från en mera vaksam.

Ikke förete de församlade någon särskilt tilldragande anblick, vad det yttre beträffar. En har visserligen kommit över en gammal soldatrock, en annan en officerskappa, en tredje en avlagd missionärskostym, men icke behöver man fråga för att förstå, att de ej låtit sy på beställning. Lärarna och gossarna från stationsskolan utgöra dock ett undantag. De förstå merendels att kläda sig någorlunda snyggt. De bättre lottade kvinnorna, d. v. s. de, som fått snälla äkta män, ha stora, brokiga skynken över axlarna, någon t. o. m. klänning, men bykvinnan i allmänhet får nöja sig med två små tyglappar, som utgöra både högtids- och vardagsdräkt. Många av dem tillhöra dock den stora skaran, som »tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod».

Då man förklarar, att inga fler vore att vänta, började vi sjunga. De svarta sjunga med liv och lust. Icke är man så noga med samsjungningen eller med att hålla tonen. En halvton för högt eller för lågt skär ej i deras öron. Huvudsaken för dem är, att det är kraft och fart i sången. Att försöka rätta till något, då de väl kommit i gång, lönar sig ej. Det är som att söka överrösta ett brusande vattenfall. Man hör ej ens själv sin egen röst. Klinger ej deras sång så vacker i våra öron och tränger den än som en bruten ton fram till honom, vars lov de sjunga, så lyssnar han säkerligen med mera välbehag därtill än till den, som på ett konstnärligt sätt bringar honom sina läppars hyllning, men vilken i sitt hjärta är långt ifrån honom.

Efter sången talade några av oss en stund var. Det gäller att icke flyga för högt eller tränga alltför djupt in i teologiens labyrinter, om man skall finna uttryck för sina tankar på detta språk och kunna göra dem förstådda av folket. Åtminstone gäller detta mig, som ej är mer än nybörjare. Vi försökte dock, så gott vi kunde, framhålla för dem det enda nödvändiga. En påvisade, huru fåfängt vi hacka och så, om ej Gud giver regn, samt huru vi vid ordets förkunnande och hörande äro i ännu högre grad beroende av Guds välsignelse. En annan talade om, huru nödvändigt det lekamliga brödet är för kroppens bevarande och påpekade, huru det är lika viktigt att mottaga livets bröd, om vi vilja ärgva evigt liv. En tredje talade om Guds folk under bilden av trädet, planterat vid vattubäckar. Slutligen fingo vi höra om, huru gott det är att hava en mäktig och god hövding — och att Gud är den starkaste och bäste hövdingen. Uppmärksamheten var den bästa, man kunde önska. Man får ej ha samma fordringar på åhörarna härute som hemma. Kvinnorna hava sina små med, och dessa vilja även ge uttryck åt sina önsknings. Folkkaraktern är ock så olika hos dessa söderns

barn. Om en fågel flyger förbi, strax drar han allas blickar till sig. Det minsta ljud är nog för att alla skola vända på huvudet. Äro ej fordringarna på ett logiskt och formfulländat föredrag så stora härute, så är det dock så mycket svårare att hålla intresset uppe. Men att ej ordet går spårlöst förbi, det se vi dagligen och sågo det även där. En kvinna i hopen stod upp och sade sig vilja följa Jesus. Sist sjöngo vi en sång med följande kör: »Vi skola återes, där Jesus är, om vi följa honom, Vi skola återes i himlen, om vi hinna fram dit»

Efter mötet kom folket med sina gåvor, denna gång ägg, som vi fingo i myckenhet. Bärarna fingo sig också ett gott mål.

Sedan vi ätit vår medförda matsäck, återvände vi hem, och det var redan afton, då vi nådde Kingoyi. Dagen var till ända, en högtidsdag för både vita och svarta. Men alla dagar äro ej högtidsdagar.

J. H. Södergren.

Kingoyi den 14 aug. 1916.

Utdrag ur brev till Styrelsen.

I. Examen vid Evangelist- och Lärarseminariet i Kingoyi.

Ur ett brev till Styrelsen från missionär *Edv. Karlman*, skrivet i Kingoyi den 14 sistlidne aug., lämna vi här några utdrag:

Fredagen den 23 juni hade vi offentlig examen vid vårt evangelist- och lärarseminarium härstädes. Examen hölls några dagar tidigare än tänkt var. Detta för att det skulle bliva oss möjligt att få deltaga i Kongo-konferensen, som hölls på Mukimbungu med början den 28 juni.

Se här arbetsordningen en vanlig arbetsdag. Kl. 7 f. m. ljuder arbetsklockan uppe på stationen. Som seminariet och stationen ligga blott 3 å

4 minuters väg från varandra, så höras ringningarna väl på båda ställena. Därför följa vi stationens arbetsklocka även på seminariekullen.

Alltsedan vi kommo ut, har jag haft en hel del arbetare också, ty ännu återstår rätt mycket arbete med inredningar och dylikt. Alla måste jag visa, vad och huru de skola göra, rita, mäta o. s. v.

Kl. 7,30 ringer skolklockan, och alla de manliga eleverna samlas i hast på en bestämd plats till en halv timmes gymnastik. Kl. 8 ha vi frukost. Så snart vi spisat, måste jag ut och gå ronden och se till alla arbetarna. Kl. 9 ringa båda skolklockorna. Nu blir det liv och rörelse. Eleverna skynda in i

rummen och fortsätter till kl. 12 midd. med blott 10 minuters rast vid varje heltimme. Från kl. 12 midd. till 2 e. m. är det middagsrast i skolorna, men arbetarna ha endast en halv timmes rast. Kl. 2—4 hållas lektioner igen i seminariets manliga avdelning. Kl. 4—5 är klassen delad på 2 avdelningar, vilka omväxla i olika praktiska arbeten, såsom sömnad, träslöjd, jordbruk o. s. v. Vid alla rasterna och de timmar, som jag varit fri från undervisning, har jag måst se till arbetarna. Ofta ha de gjort gålet nästan allt de gjort och därtill förstört virke och verktyg rätt mycket. De få sig en grundlig uppsträckning, och så är det ingen annan råd än att börja på nytt igen.

Interiör av Evangelist- och Lärarseminariet vid Kingoyi. Elever under läsåret 1915—1916.

sina klassrum, så fort de kunna. Uppe vid kyrkan ser man gossarna trängas utanför dörren för att komma in. Om en stund börjar sången kraftigt ljuda. Det är intressant och imponerande att från 3 olika skolor samtidigt höra denna kraftiga sång. Man glömmer nästan, att man är i ett heimaland, där för 15 à 20 år sedan knappast någon hört ett ord om den sanne och levande Guden. Man känner sig såsom i ett nu förflyttad till civilisationen. Då sången slutat, blir det allvarligt tyst överallt. Den invigde vet, vad som nu försiggår i de olika klassrummen. Alla äro försänkta i allvarlig bön till Gud om hans trofasta hjälp och ledning under dagens många arbeten. Sedan börjar undervisningen i de olika

Kl. 5 e. m. är undervisningen och de gemensamma arbetena slut. Arbetarna sluta redan kl. 3 e. m. När klockan ljudit sista gången för dagen, drager man en lättnadens suck. Både lärare och elever ha fått nog av dagens möda och arbete. Återstående delen av dagen använder envar efter eget gottfinnande med läxläsning, rättande av uppsatser, förberedelse för kommande dags lektioner o. s. v.

På detta sätt går den ena dagen efter den andra. Lördagarna och söndagarna ha dock sina egna program.

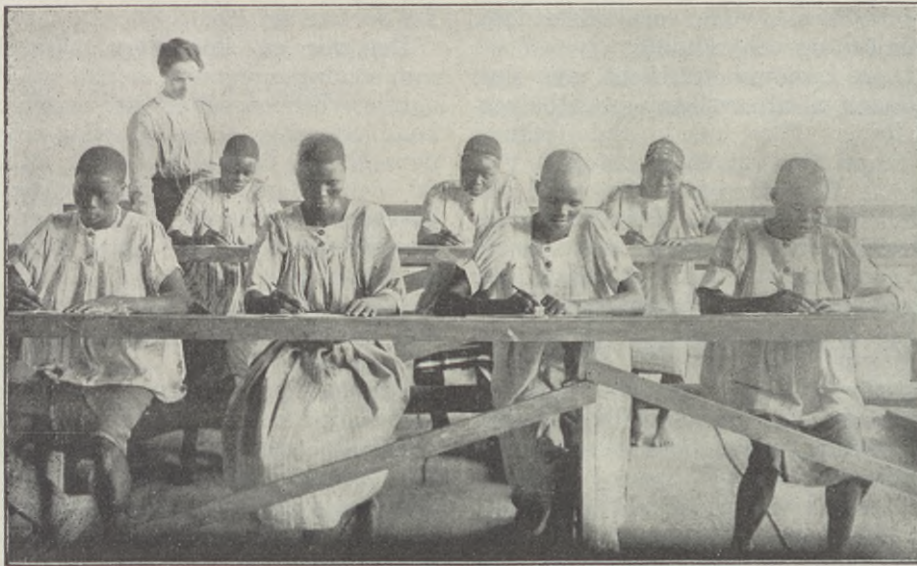
På lördagen börjas lektionerna i seminariet redan kl. 6.30 f. m. och fortsätta till kl. 8.30. Kl. 9 predikar någon av eleverna på marknaden. Sedan ha eleverna fritt från lektioner och få an-

vända tiden till inköp av mat, lagning av kläder, tvätt, läxläsning, brevskrivning etc.

Redan på lördags f. m. få de manliga eleverna anvisning på, vart de skola gå på söndagen för att predika. Ibland händer det, att någon begärt i förväg att få gå till en viss by, vilket han då får. Annars söker jag växla om med elever och byar så mycket som möjligt. Till de närmaste byarna få de gå en och en, men till de mera avlägsna sändas två och två. I regel sändas de icke längre bort än till byar

stund. Sedan har ordet varit fritt, och så har timmen förflutit under tal, sång och bön. Dessa stunder ha varit rika på uppbyggelse och välsignelse.

Sista söndagen eleverna voro här, hade vi missions- och avskedsmöte i kyrkan. Först predikade två av de äldste eleverna. Sedan var det flera stycken, som talade och framförde sitt tack till folket i byarna för det vänliga bemötande de rönt vid sina besök ute i byarna. Kingoyi-folket å sin sida tackade eleverna för deras besök och den uppbyggelse de fått av deras pre-

De kvinnliga eleverna vid Seminariet i sin lärosal. Läsåret 1915—1916.

omkring två timmars marsch härifrån. Någon gång händer det, att det kommer begäran från någon by att få elev, men det är mera sällsynt. Överallt bliva eleverna väl mottagna, och folket samlas rätt mangrant för att lyssna till evangelii predikan. Under det nu gångna läsåret ha eleverna gjort 825 bybesök.

Kl. 4 på söndags e. m. ha eleverna, då de återkommit från sina bybesök, samlats till en timmes bön- och vittnesbördsnöte. »Kustus» för veckan har lett mötena. Han har börjat med att läsa något Guds ord och tala en

dikan. Det var mycket intressant att lyssna till dessa tal, vilka buro vittne om, att en ny tidens ordning börjat inträda även bland detta folk.

Examensdagen är alltid fruktad, och därför talas det i förväg mycket om denna förfärliga domens dag, som de kalla den på sitt språk. Vilken, som fruktar mest, lärare eller elever, torde dock vara svårt att avgöra.

Vid den senast hållna examen hade infunnit sig rätt många åhörare. Av vita hade vi dock endast kamraterna på stationen som åhörare. Kl. 9 f. m. börjades examen i den manliga avdel-

ningen med en timmes kristendom. Under densamma genomgicks det israelitiska folkets historia samt de 4 evangelierna i sammandrag. Kl. 10—10,30 räkning; 10,30—11 geografi; 11—11,30 franska; 11,30—12,15 midd. undervisning av två elever i räkning, skrivning och kristendom.

Kl. 2 e. m. var det kvinnornas tur, varför vi alla samlades i deras lärosal. De kvinnliga eleverna tycktes inte hysa någon fruktan. Antingen förstodo de icke situationen eller kände de sig säkra på sin sak, så de inte behövde frukta. De klarade sig ock utmärkt i de ämnen, de förhördes i, vilka voro kristendom, innanläsning och räkning.

Då de bestämda förhören voro slut, samlades vi till avslutning och betygsutdelning. Först talade undertecknad en stund och utdelade betygen, varefter J. Ekstam talade om sådd och skörd, arbete och lön. Stunden kändes allvarlig, och då eleverna sedan räckte oss händerna till tack och farväl, var det svårt att kunna hålla tårarna tillbaka.

II. En dag i Herrens gårdar.

Missionär *Josef Ekstam*, Kingoyi, skriver den 15 aug. följande, som förvisso skall glädja missionsvännernas hjärtan.

Vi leva i en tid, då allt är osäkert och icke minst postgången. Vad man skriver, kommer icke alltid fram, dit det är adresserat, utan hamnar på ett helt annat ställe, och detta osäkerhetstillstånd gör, att man skriver så litet som möjligt.

Nu måste jag dock skriva, ty jag har glada nyheter att meddela, och jag vet, att sådana i dessa dagar äro mera sällsynta. Vad har jag då att meddela? Jo, söndagen den 6 augusti blev här på Kingoyi 120 personer genom dopet upptagna i församlingen. Vad vi känna en sådan dag är svårt att skildra. Det är dock något av skördemannens glädje över riklig skörd, blandad med hans fruktan över, att den på något sätt kan bliva fördärvad.

Senare delen av förlidet är och första

delen av det innevarande har varit en besökelse för Kingoyi, och delvis fortsätter den än. De, som bekant sina synder, äro omkring 400 personer. En del av dessa hava gått i dopskolan närmare ett år eller därutöver, och på ett församlingsmöte väcktes frågan, om vi ej nu borde döpa dem, som ansågos därtill passande. Vi hava nämligen förut döpt endast en gång om året. Jag hade ingenting däremot, och så beslöts det, att varje krets i samråd med sin lärare skulle få göra ett noggrant urval ur dopklasserna av sådana, som ägde kunskap och genom ett kristet liv bevisat sin tro.

Det var en stor skara människor, som söndagsmorgonen samlats vid dopvattnet, och en sådan stor skara dopkandidater har ej heller sedan missionens början här döpts. Efter ett kort tal, och sedan de sedvanliga frågorna besvarats, döptes de, under det att den ena sängen efter den andra sjöngs av de församlade.

Vid den därpå följande predikan var kyrkan fullsatt till sista plats och gången och en del av plattformen likaså. Missionär Nykvist, som tillsammans med red. Ollén var på besök, predikade med liv och värme över Jesu förklaring. Efteråt talade herr Ollén en stund om sina resor samt om vad han sett av evangelii kraft bland andra hednafolk. Det var med spännt intresse, de åhörde hans gripande ord, och jag är säker på, att de sent skola glömmas. Sedan vår distriktslärare riktat några ord till herr Ollén, var det första mötet slut.

Efteråt firade församlingen Herrens nattvard, och det var närmare 500 personer samlade. Det var gripande att se denna stora skara, och tanken gick tillbaka till den första nattvardsgång, jag var med om på Kingoyi 1904. Då fanns icke en enda döpt kvinna här, och de få församlingsmedlemmar, som då funnos, fingo alla plats på en bänk. Ack, vad vår Gud ändå är mäktig, och ändå större ting vill han visa oss.

Som överskrift över denna söndag ville jag sätta: »En dag i Herrens gårdar», ty glada och tacksamma skildes vi åt för att gå var och en till sitt.

På vårt sista församlingsmöte hade jag frågan om församlingens självunderhåll före, och vi samtalade allvarligt om saken. Lärarekåren beslöt, utan någon påtryckning från min sida, att under den tid, de arbeta, en lärare skall giva 1: — francs, och en hjälplärare 50 centimes i månaden. Församlingen beslöt att anordna 2 auktioner i stället för en samt att till dessa giva efter förmåga. En fråga om medlemsavgifter bordlades till i jan. 1917.

Vi hava för närvarande en kurs för hjälplärare samt en kurs i franska.

III. Dopakt vid Kinkenge.

Ur ett brev från missionär *Carl Palmkvist*, skrivet i Kinkenge den 15 juli, meddela vi följande:

Vårt arbete i Belgiska Kongo går sin gilla gång. Pingstdagen hade vi en synnerligen trevlig dopakt, då en rätt stor del av församlingen följde 69 dopkandidater till en idyllisk dal, på vars botten en vacker ström slingrar sig fram. Där avlade dessa dopkandidater heliga löften inför Gud och församlingen, där mottogo de Guds välsignelse och där visade de offentligt genom den högtidliga dopakten, att de ville ikläda sig Kristus och lämna sitt forna hednaliv. Man kunde knappast tillbakahålla sina tårar, då denna skara i knäböjande ställning mottog välsignelsen efter dopet, och då de av hjärtans lust sjöngo:

Jag vill följa dig, o Jesus,
Och för dig jag lämnar allt,
Ty uti den kraft du giver
Kan jag lämna allt för dig.

Ännu finnes det oerhörda områden i Kinkengedistriktet att evangelisera. Stora människoskaror finnas där, vilka aldrig hava hört något om vår Frälsare.

Bedjen fördenskull skördens Herre, att han sänder arbetare i sin skörd.

Hälsning från Kinakonferensen.

Till Svenska Missionsförbundets Styrelse och Missionsvänner!

Mottagen Kina-konferensens varma fridshälsning och hjärtliga tack för alla böner och offer och allt arbete för Herrens rikssak här ute. Vi tacka Gud för Eder, och vi bedja, att han skall låta sin nåd överflöda hos Eder alltfört.

Väl ha sorgebud kommit från hemlandet och prövningar mött oss här under det gångna konferensåret, men Herren har också beskärt mycket av glädjande art.

Stor förstämning väckte meddelandet om att vår avhållne, nitiske missionssekreterare fått hembud. Det kom så plötsligt. Vi stodo undrande, vad som kunde vara Herrens avsikt med detta slag. Dock — verket är Herrens och han har resurser. Låte vår himmelske Fader sin nåd vara rik över vår nye missionssekreterare, och göre han honom till stor välsignelse.

Med djup rörelse mottogo vi under rättelsen om lektor Waldenströms svåra insjuknande. Senare ha vi emellertid fått veta, att en förbättring inträtt. Hur stor skulle icke vår glädje vara, om det behagade Gud att låta oss få behålla vår avhållne missionsföreståndare ännu en tid.

Några ibland oss ha varit sjuka under året. Somliga äro nu fullt återställda men inte alla. Hjälpen oss att bedja Herren för våra sjuka syskon. Deras och vår längtan är, att de snart må bli friska för att med glädje och kraft deltaga i arbetet.

Är det inte så lätt att tacka för

prövningarna, så går det så mycket lättare att tacka och prisa vår Gud för allt det, som vi med lätthet känna igen som välsignelser.

Under detta märkesår för vår mission i Kina ha vi på mer än ett sätt fått se, att de 25 åren av bön och arbete där hemma och här ute burit rik frukt. Huru överväldigande för dem, som sågo den ringa begynnelse-dag, att få vara med om något sådant som det stora jubileumsmötet i Kingchow. Män inte blott vid stora högtider se vi resultaten. Även i vardagsarbetet visa de sig. Och vi vilja hop-

arbetet och kamratrekretsen. De behöves väl. Vi äro ännu alltför få.

Nu givas rikare tillfällen till missionsarbete än någonsin tillförne i detta land. Herren bjuder oss att gripa de tillfällen, han givit. Uppgiften är överväldigande. På samma gång vi tacka Gud för de öppna dörrarna, känna vi oss oförmögna att kunna taga vara på, vad som kunde vinnas. Gud, vår Gud, uppenbara din kraft i vår svaghet! Den bönen behöva vi bedja varje dag.

Slutligen är det en stor orsak till glädje och tacksamhet, att vårt älskade

Kinamissionärer, samlade vid Kuling sommaren 1916.

pas, att mycket mer vunnits, än vad vi kunna iakttaga.

Inbördeskrig har rasat i Kina, och det pågår ännu i mindre skala i södra delen av landet. Men vi ha knappast haft någon kännning därav. Visst veno kulorna kring vår station i Kienli, då rövare och soldater stredo med varandra där, och väl har det varit osäkert på andra platser, där vi arbeta, men Gud har i nåd beskyddat oss, så att arbetet kunnat fortgå.

Förstärkning ha vi även fått mottaga. Med stor glädje hälsade vi våra syskon från hemlandet välkomna till

fosterland fått stå utom det fruktansvärda kriget och att på grund därav medel icke saknats till arbetets bedrivande. Må vårt land och de övriga neutrala länderna också i fortsättningen slippa dragas in i den väldiga kraftmätningen, och må fredens glada budskap snart skalla över det suckande, hatande och stridande Europa.

Hur Gud skall leda Kinas öden i framtiden, det veta vi icke, men det förstå vi, att han *nu* givit en stor uppgift åt sin missionerande församling. Herren vill nu rå om de sina helt för att få bruka dem efter sin vilja till

välsignelse för många, många, som sucka under synden och satans makt.

Vilken ousäglig glädje för oss, om vi en dag få höra från Jesus själv, att vi varit trogna. Då blir det inte fråga om, *var* vi arbetat, utan *huru* vi tjänat vår Gud.

Låt oss hålla ut i tro och hopp! Tiden flyr så fort. Blott en liten tid få vi tjäna Herren.

Gud välsigne Eder alla efter rikedom av sin nåd!

»Herren går framför eder, och Israels Gud slutar edert tåg.»

Å Kina-konferensens vägnar

Karl Gideon

(Korresp. sekr.)

Kuling den 25 aug. 1916.

Läsrummet i Macheng.

Vi ha förut meddelat om det läsrum, som öppnats vid vår missionsstation i Macheng, Kina. Att företaget visar sig vara till välsignelse, framgår av följande utdrag ur ett brev från missionär *Karl Gideon*, daterat den 1 juli.

Vad som fyller en med glädje, är de rika tillfällen, som nu givas, att sprida Guds sanning. Överallt äro dörrarna öppna. Denna tid är särskilt ägnad för arbete bland de studerande, och därför önska vi, att vi hade resurser — isynnerhet när det gäller infödda medarbetare — så att vi kunde »angripa» dem mycket kraftigt. Det är för att, om möjligt, bringa evangelium till studerande och handlande, som vi inrättat vårt läsrum, där vi tillhandahålla böcker och tidningar, och företaget har krönts med framgång. En hel del ha kommit för att läsa. Bland dem är en lärare, som blev så intresserad av en bok, »Bevis för kristendomen», att han satt in på småtimmarna en natt och läste igenom halva boken. Sedan fick han låna den med sig hem för att fortsätta läsningen. Stadens äldste ha också flera gånger kommit för att läsa tid-

ningar. Och en fängelsedirektör lämnar bidrag till en daglig tidning. Jag vill tro, att den mannen redan tror på Gud, ty han har under lång tid visat sig synnerligen intresserad för den kristna läran.

Det vore gott, om några bland de studerande kunde vinnas för Kristus, ty de kunde bli till stor nytta för Guds sak i framtiden. Men lärt är det inte för dessa att helt gå över på Herrens sida.

Medarbetaren Ting Üinsan †.

Hwangchow den 16 juni 1916.

Kära missionsvänner!

Den 22 dennes fick en av våra infödda medarbetare, Ting Üinsan flytta hem till ett bättre land. Han har under flera år lidit av lungsot, vilket också var den närmaste dödsorsaken.

I söndags eftermiddag kom han hit från Hwailungsan. Han var då mycket medtagen och hade ytterst svårt att kunna tala. Men det lilla han kunde säga, vittnade dock om, att han kände slutet nalkas. »Jag har nu kommit», sade han, »för att säga farväl». Vi gjorde vårt bästa för att genom medicin lindra hans plågor, men under natten blev han allt sämre och vid 10 tiden i måndags förmiddag fick hans ande lämna den bäckliga stofthyddan. Hans äldsta dotter, som är lärarinna i vår dagskola för flickor här i staden, stod gråtande vid dödsbädden. Följande dag kom hans hustru och äldste sonen. I går (onsdag) fingo vi följa vår broders stofthydda ut till församlingens kyrkogård, där den nedmyllades till uppståndelsens morgon. Först hade vi minnesgudstjänst i kappellet, som var alldeles fullt av folk, och sedan följde en mycket stor skara i procession ut till kyrkogården.

Ting Üinsan döptes inom Wesleyanska missionen i Wuchang 1896. Då vi 1903 fingo övertaga Wesleyanska

missionens arbete i Wuchanghsien, var Ting anställd som evangelist där, och vi erhöilo tillåtelse att behålla honom för arbetet inom vår mission.

Bland våra infödda medarbetare var han till sin begåvning icke bland de förnämsta, men uti sitt arbete var han trogen. Det var alltid så skönt att höra honom bedja. Vi känna alla detta tomrum stort.

Närmast sörjes vår broder Ting av hustru och åtta barn. Fyra av dem äro under sju år. Det kändes så tungt vid tanken på dessa, ty de äro uti mycket fattiga omständigheter. Då I bedjen för oss och vårt arbete i Kina, bedjen också för fru Ting och hennes små, nu faderlösa barn!

Mottagen härmed de varmaste hälsningar från min hustru och övriga syskon här på stationen samt från

Eder tillgivne

G. Tonnér.

MISSIONEN I OSTTURKESTAN

Verksamheten bland kineserna i Ost-Turkestan.

Missionär *John Törnqvist* Hancheng, skriver i brev till Styrelsen, vilket brev nyligen anlant till Sverige, bl. a. följande:

I vår verksamhet bland kineserna ha vi detta år haft en bister tid. Sviterna efter oroligheterna 1911 med följande avrättningar ha uppjagat sinna, och, då Hancheng blivit själva centralpunkten för efterräkningarna, ha kineserna här skingrats åt alla håll. Tunganerna med generalen i spetsen, vilka fått denna tvivelaktiga rättskipning sig tilldelad, synas ock i avrättningsnit ha överskridit alla gränser, så att det hela till sist fått karaktären av utrotningskrig. Huru länge detta sakernas tillstånd får fortgå, är ej lätt att säga, dock hoppas vi, att det ej

blir långvarigt. När en gång nya män träda i de redan utdömdas ställe, strömma kineserna tillbaka, och vi hoppas då på bättre tider än någonsin förut.

Vår skola har under allt detta ej lidit det minsta avbräck. Fäder, som själva måst fly, hava lämnat sina familjer kvar, och flera av dem ha fortfarande sina gossar i vår skola. En av de nykomna tunganmandarinerna har även lämnat sin son hit, vilket bör vara ett bevis på, att vår mission även härvidlag är »neutral».

Sedan några månader tillbaka har jag glädjen meddela dopundervisning åt en ung man på kinesiska postkontoret i Kaschgar. Det egendomliga med denne man är, att han ej bevistat något möte och på så sätt kommit till detta beslut — han har nämligen till helt nyligen varit på platser, där ingen mission finnes — utan har han genom läsningen av en traktattidning, som gratis utdelas till post- och telegraf-tjänstemän, vaknat upp till behov av evangelium. Så blev han postmästare i Jarkend och umgicks där flitigt med våra missionärer. Som ingen av dessa kan kinesiska språket, kunde någon undervisning där ej komma till stånd. Herren ledde dock förhållandena så, att han i början av detta år fick transport till Kaschgar, och, då han fick höra, att här i Hancheng finnes kinesisk mission, begärde han att få sluta sig till församlingen här. Hans tid är emellertid strängt upptagen, varför jag för det mesta måste resa över till Kaschgar en dag i veckan och där undervisa honom.

Rättelse.

I redovisningen, som följde förra numret av »Missionsförbundet», står under rubriken *Missionsskolan*: P. Eriks-son, Örebro, 50 kr. för rektorsbostaden. Det skall vara 500 kr.